

K přesunu na další šifru doporučujeme využít TMOU autobusu, který bude v maximálně dvacetiminutových intervalech odjíždět z autobusové zastávky Slatina, rozcestí (na ulici Bedřichovická, asi 100 jižně od kruhového objezdu).

Pro dlouhé chvíle přikládáme pohádku O Pindulce a Valhubertovi. V následujícím textu už nehledejte šifru!

O PINDULCE A VALHUBERTOVI

„Myslím si, že šifra by měla být především krásná. Co je hezkého na téhle změti?“ prohlásila Pindulka, když doložila prototyp nové šifry. „Na šifrách přece není krásné jenom zadání,“ stál si za svým Valhubert.

Možná by se přeli dál, kdyby je svým rázným příchodem nepřerušil Říčička. „Čau lidi, co to tu máte?“ „S tím dneska přišel tady Valhubert. Prý z toho vyjde ta posilovna u blázince.“ „Můžu si vzít kopii domů? Dunávka na to určitě taky rád mrkne.“ Dveře se zavřely, a i když chtěl Valhubert ještě chvíli diskutovat, Pindulka už na to vůbec neměla náladu, a tak se po chvíli klábosení rozloučili.

Druhý den se Valhubert už od rána mořil se svojí šifrou, když ho z marného snažení vyrušil Říčička: „Hele, Dunávko, se ten nápad moc líbí, jen by tam místo filmů dal pohádky. Měsíčky, Sněhurku.“ Valhubert byl nadšený a hned přidal Popelku a tři prasátka. „No vidíš, to by šlo,“ smál se nadšeně Říčička. Za chvíli se ale zase loučil. „Ještě musím za Pindulkou pořešit ten start,“ omlouval se ve dveřích, „večer se ale ještě stavíme.“ Když ale potom dorazili, byli tak unavení, že raději nechali šifru odpočívat a rozešli se.

Další den večer Říčička zase stál u Valhubertových dveří a nadšeně hlásil: „Vymysleli jsme s Dunávkou Šípkovou Růženku. Na začátku a na konci se něco bude dít a mezi tím budou všichni sto let spát.“ „To je hezký,“ odvětil Valhubert, „my jsme o tom odpoledne přemýšleli s Pindulkou a přišli jsme ještě na Perníkovou chaloupku. Jeníček poleze na strom. Ale pořád nám ještě jedna pohádka chybí.“

„A bylo by moc zhulený vymyslet si vlastní pohádku?“ otočil se Říčička na nechápajícího Valhuberta. „To je přece pitomost. O čem by byla?“ Po chvíli dorazila Pindulka, ale po vyslechnutí jejich nápadu jen protočila oči a zase odešla. „Postavám bychom mohli dát ta vtipná jména z mapy,“ nahodil Říčička, který si náhle vzpomněl, že s Pindulkou potřebuje ještě něco doladit kvůli startu a musí ji dohnat. „Ještě tam dej na konec zvonečky, ať je poznat, že jde o pohádky,“ radil Valhubertovi ve dveřích. „Určitě se to nakonec povede.“ Snad ano, doufal Valhubert. A doufal v to i Dunávka u sebe doma.

Zazvonil zvonec a pohádky je konec.